Cauciucul „BATA"

FACE SENZAȚIE

IN

AUTOMOBILISM

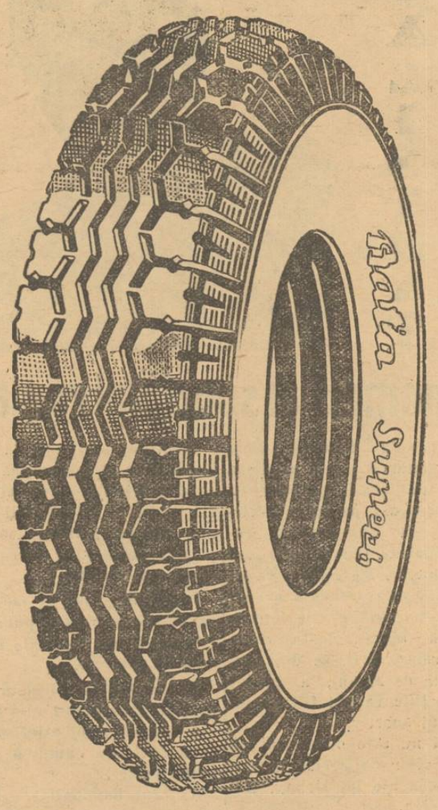

REPREZENTANT GENERAL
PENTRU ROMANIA

MICHAEL SONTAG

Bucureşti. — Bd. Tache Ionescu, 22

M'am întâlnit cu Paavo NURMI...

Atletul excepțional de odinioară este astăzi un foarte pașnic negustor de cravate

Exact peste un an de zile vom fi în frigurile pregătirii olympice. Mirajul acestor jocuri electrizează toată lumea sportivă. Dela Tokio la Khartoum, dela Varșovia la Londra, dela Capetown la Stockholm, de la Rio la New-York, atleții mapamondului freamătă sub flamura celor cinci cercuri olimpice. Trenuri, avioane, vapoare și tot ce omul a imaginat ca element vehicul va avea o singură țintă:

Helsinki.

Acelaș obiectiv l'am avut și noi cu multe luni în urmă când am plecat la jocurile de iarnă din Finlanda. Am ținut linia meridianului spre nord — căci frumoasă coincidență — București și Helsinki sunt pe același meridian, am trecut rapid prin Varșovia, am ocolit Lituania, pe atunci în incident diplomatic cu Polonia, și ne-am îndreptat spre Riga.

Imbarcați în niște vagoane ciudate rusești, am luat drumul Tallinului și apoi cu vasul german *Deutschland* am trecut Baltica. O căldură agreabilă de câteva ore și apoi Helsingfors-Helsinki, cu portul său larg și primitor.

O INTALNIRE

Nimic nu aseamănă acest oraș cu celelalte cetăți ale nordului. Deși destul de vechiu, nu poartă vestigiile istoriei și nici amprenta orașelor occidentale. Are ceva personal care îi dă un aspect citadin modern și în același timp vechiu. Pe același bulevard ai un block-house ultima expresie a technicei moderne și o casă veche pe care vremea și-a pus patina.

O gară minunată, văzută din depărtare ca un aparat de radio îți dă iluzia viitorului Helsinki. De aci pornesc câteva străzi animate, neobișnuit de vii, pentru un oraș tăcut, cum sunt cele din nordul Europei.

Pe una din aceste străzi ne-am pierdut odată pașii și am avut două surprize. In fața magazinului «Stockmann» care este pentru țările Baltice ceeace este «Galeries Lafayette» pentru Paris, am dat de un grup de hocheyști români: Botez, Paul Anastasiu, Bud Hugaru, veniți să joace niște matchuri de hockey cu echipa Finlandei.

A doua surpriză ne-a fost semnalat de canadianul Hugaru. Ne-a arătat o firmă: *Paavo Nurmi.*

— It is'nt the big atlet? nu e marele atlet).

— Yes...

Și ne-am apropiat glonț de vitrina magazinului. Paavo Nurmi, «finlandezul zburător», idolul olimpic al națiunilor, e simplu și prozaic, negustor de cravate.

Cine nu vrea să aibă la gât o cravată.

Cine nu vrea să aibă la gât o cravată cu eticheta Paavo Nurmi?

— Bud Hugaru, ca un american sută la sută, a intrat primul. Noi după el.

SA STAM DE VORBA

Paavo Nurmi ne-a primit amabil și ne-a descoperit repede surâzător, s'a oferit să ne servească personal, ne-a vândut cravate frumoase și ne-a dat autografe.

Nu ne-a satisfăcut însă curiozitatea profesională și am început un atac serios.

— De ce nu mai activați?

— Nu mai am timp pentru fond și nici suflu. Nu mai pot alerga ca în epoca de glorie, dar mă ocup câte puțin de elementele tinere. Slavă Domnului, în Finlanda avem destui tineri capabili să-mi calce pe urme.

Nurmi, omul care a adus gloria Finlandei și a însemnat cel mai mare atlet al omenirei este astăzi volubil. Își deapănă amintirile cu destulă ușurință.

— Când am început să alerg, este mult de atunci, nu aveam tehnică dar după părerea specialiștilor, aveam un stil frumos. Am știut să perseverez. Am ascultat tot ce mi s'a spus și stăteam pe stadion ore întregi.

Realizam performanțe bune pe distanțele mele preferate dar terminam cursele complect extenuat. Nu știam să-mi dozez eforturile.

O cursă de semifond nu este o glumă. Trebue alergată sistematic, efortul împărțit ca să ai energie în orice clipă grea. Când ai adversari de valoare aproximativ egală, să nu adopți nici odată tactica impusă de contraconcurent. Să îți faci liniștit cursa, să alergi așa cum ești obișnuit la antrenament. Altfel nu ajungi la performanță.

CEASUL MEU...

Am devenit celebru cu ceasul meu. Nu alergam fără cronometru în mână.

La antrenament știam fiecare sută de metri, o măsuram cu ceasul și ajunge am să împing numai la anumite distanțe.

In curse alergam după cum îmi permitea condiția fizică.

Știam totdeauna ce performanță voiu obține și deaceea mă dezinteresam de adversari. Dacă pleca dela început tare, eu îmi făceam cursa după cum am socotit-o. De multe ori mi s'a întâmplat să fiu după câteva sute de metri pe plan secund și apoi să rămân singur în frunte.

Așa am învins totdeauna.

ADVERSARI?

— «Maestre», îndrăznim noi, vrei să ne vorbești ceva de adversarii d-voastră.

— Vreți, desigur, să vă povestesc de Petkievicz și dr. Peltzer cari m'au învins. Îmi place să recunosc că în cele două curse nu am fost cel mai bun. E normal să fii și învins. Nu cred însă ca cineva să fi învățat mai mult din înfrângeri ca mine.

— Ce părere aveți de jocurile olimpice?

— Pentru Finlanda este cea mai mare cinste că poate organiza aceste jocuri. Este un vechiu deziderat să avem la noi toți atleții din lume. Este un eveniment pe care îl așteptăm de mult și cred că fiecare finlandez e mândru să fie gazdă pentru tineretul pământului.

*

Paavo Nurmi ne-a mulțumit apoi pentru cinstea care i-am făcut-o, venind să-l vizităm și ne-a dat întâlnire pentru 1940 când va defila în fruntea coloanei atleților din toată lumea, la deschiderea jocurilor.

GEORGE FAUR

Ce-au ajuns vedetele boxului nostru

Vedetele boxului nostru, care au obținut de atâtea ori victorii strălucite, pe ringurile indigene și străine, și-au terminat cariera pugilistică, din cauza vârstei.

Dăm mai jos, cu titlul de curiozitate, actualele lor profesiuni

Dumitru Teică — prof. limba engleză și maestru de box.
Chirilă Dan — funcționar la soc. Sulzer Frers.
Cristache Negoiță — funcționar la Schencher.
Alex Bunea — mecanic la Leonida.
Dumitru Călinescu — maestru de educ. fizică.
Umberto Lancia — funcționar C. F. R.
Cornel Agarici — funcționar U. C. B.
Firu Ioan — funcționar U. C. B.
Const. Nour — maestru de box.
N. Iorgulescu (greu) — rentier.
Mihail Covaci — cofetar.
Mihail Fulea — funcționar C. F. R.
Marin Plăeșu — funcționar Municipiu București.
Christian Panaitescu — maestru de box.
Nicolae Stamate — croitor.
Gheorghe Stamate — croitor.
Emanoil Ionescu — mecanic C. F. R.
Vilău Nicolae — comerciant.
Milea Nicolae — func Camera de muncă.
Axioti Gh. — administrator moșie.
Dumitru Pavelescu — func. Percepție Municipiu.
Gh. Helgiu — func. particular.
Corăscu Aurel — rentier.
Dinu Mihail — afaceri pe picior.
Aurel Climan — func. Municipiu București.
Cupu Const. — meseriaș C.F.R.
Ion Grigorescu — meseriaș C.F.R.
Gh. Răpeanu — blănar (lucrător).
Gh. Teișanu — argintar (lucrător).
Frankie Nour — manager pt. America.

Teatrul Comoedia

Cel mai mare succes al anului

Expoziția de caricaturi

NEAGU

Sportul e reprezentat prin caricaturile d-lor: general Gabriel Marinescu, general Dombrowsky, ing. N. Carnfil, ing. Cezar Popescu, ing. I. D. Matak, Contesa Beckendorff, Camil Petrescu, Pierette Balaci, Ileana Moldovanu, general Moruzi, general Comănescu, S. Schwartz, Mișu Sontag, etc., etc.

Nicolozzo? Feordeanu? sau o „speranță"?

Criteriul pascal de ciclism va prilejui o luptă extraordinară

Velo Clubul Român organizează în prima zi de Paști o mare alergare, care este sortită unui desăvârșit succes, deoarece este prima cursă a anului care măsoară 100 de kilometri și este deschisă tuturor alergătorilor licențiați de F. R. S. C. indiferent de categorie.

REGULAMENTUL

Cursa se aleargă sub formă de handicap. Concurenții sânt obligați să se prezinte la ora 8½ dimineața la magazinul «Mondial-Sport» din Bul. Basarab No. 7, unde vor primi numerile și vor semna foile de plecare.

Toți participanții la Criterium vor avea tricourile grupărilor respective și chiloți negri.

Plecarea se va da din Piața Victoriei în ordinea următoare:

Incepătorii ora 9.
Categoria 3-a ora 9,05
Categoriile 2-a și 1-a ora 9.10.

Concurenții vor merge până la bariera orașului Ploești de unde se vor reîntoarce, sosirea făcându-se pe șoseaua Kisseleff în dreptul Strandului, vis-à-vis de intrarea principală în parcul «Luna Bucurestilor».

PREMIILE

Primii 3 clasați vor primi câte o plachetă, iar primii sosiți din fiecare categorie, un tradițional ou de ciocolată cu surprize.

FRSC oferă zece premii a 100 de lei, dând astfel încă o dovadă despre felul cum știe să încurajeze sportul pedalei.

INSCRIERILE

Până eri la prânz s'au primit următoarele înscrieri:

INCEPATORI

Cornel Stănescu
N. Ilie
I. Trascoiu
Const. Gionea
Simion Pavel
N. Chira
C. Hagiescu

CATEGORIA 3-a

Ion Guzan
Const. Ciorobea
Carol Banay

CATEGORIA 2-a și 1-a

Vittorio Nicolozzo
Pierre Verone
Bucur Feordeanu
Ion Penteș
Const. Grigoriu
Radu Gheorghe

UN PRONOSTIC?

Un pronostic este foarte greu de formulat, mai cu seamă că nu cunoaștem lista completă a participanților la marele Criterium Pascal.

Dintre cei cari s'au înscris până în prezent, desprindem numele lui Nicolozzo, Feordeanu, Penteș, Grigoriu, Radu Gheorghe și Guzan.

In mod normal, vom asista la un duel Nicolozzo — Feordeanu, din care credem că «mociornistul» va ieși învingător, deoarece asul grupării organizatoare nu are destul antrenament.

Dela Garin la Bartali

POVESTEA TURULUI FRANȚEI

Ceva din viața celei mai istovitoare întreceri sportive

Palmaresul Turului Franței

1903. Garin. (Franța).
1904. H. Cornet. (Franța).
1905. L. Trousselier. (Franța).
1906. A. Pottier. (Franța).
1907. Petit-Breton. (Franța).
1908. Petit-Breton. (Franța).
1909. F. Faber. (Franța).
1910. O. Lapize. (Franța).
1911. G. Garrigou. (Franța).
1912. O. Defraye. (Franța).
1913. Ph. Thys. (Belgia).
1914. Ph. Thys (Belgia).
1915—1918. Nu s'a alergat din cauza războiului.
1919. F. Lambot. (Franța).
1920. Ph. Thy. (Belgia).
1921. L. Scieur. (Franța).
1922. F. Lambot. (Franța).
1923. H. Pelissier. (Franța).
1924. O Bottecchia (Italia).
1925. O. Bottecchia. (Italia).
1926. L. Buysse. (Belgia).
1927. N. Frantz. (Luxemburg).
1928. N. Frantz. (Luxemburg).
1929. M. de Waele. (Belgia).
1930. A. Léducq. (Franța).
1931. A. Magne. (Franța).
1932. A. Léducq. (Franța).
1933. G. Speicher. (Franța).
1934. A. Magne. (Franța).
1935. R. Maes. (Belgia).
1936. Mes (Belgia).
1937. S. Lapébie. (Franța).
1938. G. Bártali (Italia).

Dă-mi apă, dă-mi viață!

Henry Degrange, vechiu recordman al orei a zămislit Turul Franței, pentru trecutul unei istorii viitoare, ca o coroană de măslin aruncată undeva pe șoselele Franței.

Copilul care a văzut vreodată trecând caravana multicoloră a Turului, mușcându-și pumnii sau aplaudându-și idolul are în suflet nepărmurită dragoste pentru tatăl celei mai uriașe competiții din lume.

Acești domni prost coafați, cu mănuși fără degete smulg uralele zecilor de mii de sportivi, primindu-și cu modestie porecla de „titani ai drumurilor" și câteodată cad epuizați pe margini, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune:

— Dă-mi apă! Dă-mi viață!

Își udă buzele uscate cu sângele fără culoare al fântânelor repornind mecanic spre marea țintă unde-i așteaptă fâlfâirea drapelelor și urletul mulțimei.

Cine a compus un imn pentru nebunia acestor domni cu tricouri sfâșiate, cari cad, se ridică, urcă și coboară?

GARRIGOU· MANANCA-ȚI PAINEA CU SUDOAREA FRUNȚII!

1911 la Luchon.

Tricoul galben trecea linia de sosire și se prăvălea în țărină.

Sprijinit de Ludovic Feuillet și-a scos picioarele înțepenite din latrape și cu o mână rănită a luat sandwich-ul întins de către Coomans, un bătrân prieten belgian, și l-a mâncat cu tot cu hârtie, râzând...

După el, au sosit fantomatic, ciclștii unul câte unul.

Soția lui Garrigou, a năvălit plângând dintr'un colț de tribună și a cuprins brațul soțului mângâindu-i pielea pe care sarea se amestecase cu praful și cu sângele rănilor. A venit și un țânc cu beretă de marinar, dar tatăl său nu mai avea putere să-l ridice și să-l strângă la piept. Atunci, necunoscutul din public a strigat:

— Garrigou, mănâncă-ți pâinea cu sudoarea frunții! frază rămasă celebră până astăzi.

In 1911 o bicicletă cântărea 15 kilograme.

«LE GAULOIS»

Tourmalet 1913.

Cristophe, căruța prietenii îi spuneau «le Gaulois» din pricina impunătoarei sale mustăți, era până la Bayonne al 2-lea în clasamentul general, cu numai 4 minute 55 sec. de întârziere față de fruntaș Odile Defraye, care câștigase turul Franței 1912.

Chiar dupăce urcase teribila coastă, când constată cu stupoare că furca se rupsese dela capăt.

Mecanicii plecaseră înainte, Dezastru!

Nu-i mai rămânea alteeva de făcut, decât să abandoneze cursa

Să abandoneze?

Cristophe!

Niciodată!

Cu bicicleta pe umăr, încălțat numai cu pantofi ușori de cursă, el coborî pe jos, cei *patrusprezece kilometri* ai Tourmalt-ului și ajunse după *patru ceasuri de mars forțat* la Sainte Marie de Campan, unde *ajuns fără ajutor,* după cum prevedea severul regulament, își repară *timp de trei ore,* furca, manevrând el însuși foalele, iar cu mâna stângă goală, ținu furca înroșită în foc, suportând cu stoicism, grozava căldură.

Noaptea porni din nou la drum și ajunse înainte de închiderea controlului. *la orele 12 noaptea*

DUPA RAZBOIU

Rege al Franței cicliste depe vremea sa, Henry Pelissier, a fost unul dintre cei mai mari eroi ai Turului Franței de după războiu.

Cel mai mare dintre frații Pelissier, a întemeiat o dinastie care s'a bucurat de o foarte mare popularitate; Francis și Charles continuându-i isprăvile, cari au adus numele lor de familie la o faimă rar întâlnită în lumea sportivă, destul de generoasă în entuziasm și adorație.

In 1924 și 1925 Turul Franței a fost câștigat de către Ottavio Bottecchia, primul italian care și-a înscris numele în palmaresul competiției și ultimul dealtfel până anul trecut când Gino Bartali, a dăruit din nou Italiei o magnifică victorie.

Bottechia a murit în 1928, într'un accident la antrenament.

Din 1925, străinii au monopolizat primele locuri în Turul Franței și abia peste 5 ani, francezii au reluat seria izbânzilor mulțumită unor talente excepționale de talia lui Léducq, Magne sau Speicher. In ultimii cinci ani, Franța a trebuit să cedeze iarăși, nereușind decât o singură victorie în 1937, când Lapébie a cucerit proba, din cauza retragerii echipei belgiene, al cărei leader, Silvère Maes era gata să învingă pentru a doua oară.

PIERRE VERONE

Incepând cu numărul de astăzi

Gazeta Sporturilor

își reia apariția obișnuită

în 6 și 8 pagini zilnic

Nuvela „Gazetei Sporturilor"

O TENTATIVA DE RECORD

de COSTEL PYKOMAR

Sergiu Bogdan sări vesel de pe motocicleta cu care venise și se apropie de hangar.

Strânse cu efuziune mâna mecanicului, care-l întâmpină plin de ulei, ieșind de sub un avion.

— Gata, Ionescule?

— Totul e în regulă, d-le Bogdan. Nici Willy Post n'a avut o mașină mai bine pusă la punct, ca asta.

— Mulțumesc. Mă duc chiar acum să fac ultimele formalități pentru obținerea proviziei necesare de ulei și benzină.

Și Sergiu — înainte de a pleca spre biroul aerodromului — mai mângâie odată aripile «Farman»-ului albastru, ce sta gata să înfrunte înălțimile.

*

De câteva zile, toate ziarele se ocupau de extraordinara tentativă de record pe care avea s'o încerce Sergiu Bogdan, unul din cei mai temerari piloți ai țării.

Pe un «Farman», ultimul model, el voia să străbată distanța București—Kartum (Sudan) în timpul cel mai scurt posibil.

Era un sbor nespus de greu pe care Sergiu n'avea să-l efectueze singur, ci întovărășit de Mariana, tânăra sa soție; călătoria aceasta, destul de originală, fiind totodată voiajul lor de nuntă.

De câteva zile, cei doui tineri erau obiectul atenției generale și fotografia lor apărea zilnic, în majoritatea ziarelor, cari țineau vie atenția cititorilor, prin diferite reportagii asupra preparativelor raidului.

*

A sosit și ora plecării...

O mulțime imensă a ocupat aerodromul spre a asista la decolare.

Ziariștii, fotografii și operatorii cinematografici, sunt în plină activitate.

Printr'un cordon de polițiști, Sergiu și Mariana, complet echipați, abia pot să străbată distanța până la avion. Profund emoționați, fac declarații reporterilor, semnează autografe și pozează pentru presă.

Când se văd instalați în avion, respiră ușurați.

Infine!...

«Farman»-ul a început să sbârnâie.

Un semnal... o fluturare de batiste și publicul salută cu urale pasărea albastră, care după câțiva metri de rulaj pe sol, a început să se înalțe.

Mii de ochi urmăresc cu încordare avionul ce devine din ce în ce mai mic la orizont... Acum e cât un punct... gata... a dispărut după un nor..

*

In zori de zi.

Pasărea albastră străbate țara faraonilor, într'o viteză vertiginoasă.

Mariana radiază de fericire. Sborul se apropie de sfârșit. Vor rămâne la Kartum câteva săptămâni, petrecând aci luna de miere și ducând o viață simplă, orientală.

La Paris, unde intenționau să facă voiajul lor de nuntă, n'ar fi putut fi fericiți. Viața, acolo, e prea convențională. Dar aci... e cu totul altceva... Iată ce frumos strălucește soarele, abia răsărit, în apele limpezi ale Nilului...

Și câtă onoare va face Sergiu, țării sale, prin acest sbor!

Avionul sbură acum, deasupra deșertului Nubiei, apropiindu-se tot mai mult de țintă

Mariana se alipi drăgostoasă de «dragul» ei, cum îl numea pe Sergiu.

Motorul funcționa admirabil, dar avionul începu să se clatine încet.

— Dragule, mi-e frică. Dece se balansează așa, pajura noastră?

— Fiindcă e capricioasă, puico. Dar ce ai? Ți-e într'adevăr teamă? Uiți că avem parașute, uiți că sunt lângă tine?

— Mi-e frică, dragule! Mi-e groază...

...Și se strânse mică, mică de tot, părând mai mult o păpușe, decât o femeie.

Prin văzduh, păsări ciudate desenau cercuri uriașe. Din depărtare, se aud urlete de șacali.

Un vultur gigantic atinge aripa «Farman»-ului. Acesta se balansează și mai mult.

Ingrozit, Sergiu încearcă să-l redreseze, dar totul e zadarnic. Avionul a pornit vertiginos spre pământ.

Sergiu dă drumul la manșe și taie contactul. Strigă, apoi, Marianei să se arunce în gol. Ea îl privește dureros de blând și — inconștientă — execută ordinul.

Sare și el.

O smuncitură și ciuperca de mătase e deschisă. Dar...

Inebunit, vede un punct din ce în ce mai mic, care dispare în nisipul deșertului.

— Mariana! Mariana!

După douăzeci de minute, Sergiu înainta — pierdut — spre locul unde se prăbușise toată fericirea lui.

Inertă, Mariana zăcea pe nisipul de aur care nu îndrăznise, parcă, să mutileze trupul ei de spumă.

Cu un hohot de plâns, Sergiu se prăbuși în dună.

Printre palmieri, vântul porni încet, îngânând parcă, o melodie de jale...

*

Spre seară, o caravană de felahi, interna în spitalul din Kartum pe Sergiu Bogdan. El trebuia să trăiască pentru a readuce în patrie trupul Marianei, trupul ei alb și rece, ca o floare de lămâiță...

...Tentativa de record, eșuase...